

Velikonoce 2007

aneb

...není co dodat...

Velikonoce

6. - 9.4.2007

Pátek

Přišel jsem v 17:05. Dig byl zrovna ve vaně. To jsem poznal podle toho, že trvalo delší dobu než se otevřelo okno, že vypadal Dig našťavaně a také proto, že byl molitan, ve kterém se přichozím házou klíče od dveří do baráku a od mříže, mokrý. Sice jsem si nejdřív pomyslel, že to jsou psi ..., ale chodník v místě dopadu molitanu byl suchý. Postupně přišla Jana, Hanka s Tatrankou, Plašan s Jankou... Vkt.

S mírným zpožděním ale hlášeno úžasnou omluvnou SMSkou: Poslušně hlásím, že cyklisté s pravidelným příjezdem v 18:00 budou mít zpoždění 20 minut. Upozorňujeme cyklisty, že doba zpoždění se může mírně změnit. Za vzniklé zpoždění se omlouváme. Hnk.

... a Standa s Alenou. Ti odešli ještě na večeri k Čínanům. Přijel také „Mladas“, který nás dneska i s našimi železnými oři odveze, takže jsme mohli konečně kola snášet dolů.

Objevil se ale problém s vlekem, chyběly totiž nějaké tyče na upevnění kol. Po prudké výměně názorů, během které to chvíli vypadalo, že nepojedeme nikam, zavolal Dig Pavlovi, aby chybějící části přivezl. Vkt.

Ono ani to samotné nakládání neproběhlo zrovna rychle, protože jsme se snažili minimalizovat případné škody na kolech způsobené jejich pohybem na přívěsu, takže když jsme vyjžděli, tak se už stmívalo. Plí.

Mezitím jsme já s Tatrankou, Alenou a Standou jeli jako předvoj Standovým autem do hotelu, kde bychom se měli hlásit okolo 20:30. Jeli jsme po obávané dálnici na Mladou Boleslav, kde Tatranka zavolala Janě, že dálnice

je volná a tedy vhodná pro jízdu Mladšova „Močála“ s přívěsem vezoucího ostatní a hlavně naše kolečka. Později, někde u Jičína volala ještě do hotelu, že jsme teprve u Jičína a že jsme v Praze chytlí sekeru. Už byla tma, na mě dopadla únava a tak jsem usínal. Najednou jsme se ale objevili v Jilemnici a hledali cestu dál. No, pravda, já moc ne, já jsem po probuzení nevěděl co se děje... Cestu do Horní Sytové jsme našli, což jsme ovšem zjistili až po několika kilometrech bloudění. Ještě nalézt Hotel Jizera, což se také neobešlo bez krátkého hledání a byli jsme v cíli. Jen co jsme si vybrali pokoje a Tatranka mi udělala radost tím, že budu s ní a Janou spát v třílůžkovém pokoji, přijela i kola a ostatní.

Dobrá nálada byla vzápětí vystřídána náladou normální, to potom, co se holky dohodly, že tím třetím v jejich pokoji nebudu já, ale Janka a já budu v pokoji s Plašanem... Vkt.

Tak to si teda budu pamatovat, jen počkej VIKTORE!!!

Plš.

Předtím než jsme všichni padli do svých postelí, jsme se nejdřív bavili ve ... společenské chodbě. Křesla, židle a televize byly na chodbě, tak jsme byli tam. Vkt.

A rumunská griotka docela bodla, ne, i jako hlavolam dobývání ježka z klece, teda třešni z lahve.

Barevnými kraslicemi a čepýřící se pomlázkou končí tato velikonoční stránka číslo 3.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Horní Sytová	0	253	0	0	8

Ráno 7.4. sobota

Vstali jsme v 7:57, a záhy šli na snídani. Připravili nám smažená vajíčka, chleba, ohřáté housky a čaj. Bylo to dobré, ale jako obvykle toho bylo málo. Protože jsem ale ještě v Praze udělal před všemi veřejné prohlášení, že budu málo jíst, tak mi to vlastně nevadilo. To je jen síla zvyku... Vkt.

Míchaná vajíčka jsem neměla už pěkně dlouho a tady jsem měla před sebou hned 2 porce. Digovi jsem jeho hned sebrala aby si nepřivodil žádné zdravotní komplikace. Jeho organismus si neumí s tímto pokrmem poradit a já ještě nechci být veselou vdovou. Chtěla jsem něco nechat Viktorovi ale pak jsem to celé zvládla sama a moc si pochutnala. Pro Viktora budou třeba nějaké zbytky příště. ☺

Hnk.

Po snídani jsme si vzali věci a hurá pro kola do garáže.

U mě se projevila první závada, problém s brzdovým světlem. To je u mě normální. Vyjeli jsme.

V kopci mi začal Indián zlobit jinak. Pořád přeskakoval řetěz, nebo to tak alespoň vypadalo. Měl jsem z toho neskrývanou radost.

Dig zjistil, že to bylo řetězem, který jsem špatně spojil. Po krátké opravě jsme jeli dál do kopce. Později se ale objevil nový zvuk, rahtání od klik

Barevnými kraslicemi a čepýřící se pomlázkou končí tato velikonoční stránka číslo 5.

nebo od středu, které mě i ostatním "zpříjemňovaly" cestu po další dva dny. Zvuky se navíc pořád zesilovaly, takže bylo stále otravnější je poslouchat. Ale jet jsem musel.

Na vrcholu nám Jana oznámila, že nás teď čeká sjezd a za ním odbočka doprava.

Jízdu z kopce jsme zaregistrovali všichni, odbočku doprava už ale ne. Dig, který nás všechny při sjezdu předjel, uhaněl rovně, dál z kopce. Plašan s Jankou uhaněli také, našeho houkání si ale všimli. Plašan ale jel dál za Digem. My ostatní jsme na ně čekali, později i Hanka zapnula vysílačku a snažila se domluvit s ní. Nakonec jsme se i pomocí mobilu dohodli, že máme jet tam, kam jsme chtěli a že se někde setkáme. Nevím jak holky, ale já jsem tedy byl dost překvapený, kdy na nás ti dva čekali o kousek níž. Jeli po nějaké polní cestě...
Vkt.

Já jsem to zaregistroval, ale snažil jsem se Diga dohonit, ale to se mi stejně podařilo až na dojezdu z kopce u takové samoty na křižovatce. Po výsledku místní občanky jsme však našli zkratku a dojeli na trasu, ze které

jsme původně odbočili. A pak začala ta domluva přes vysílačky, takže jsem nakonec radši zvolil svůj mobilní telefon. Důležité ale bylo, že jsme se nakonec všichni ve zdraví sešli. Plš.

S vysílačkou budeme muset pro novou sezonu absolvovat školení. Ani ne tak technické věci ale způsob a typ domluvy. S Janou jsme velmi špatně rozuměly a když se Jana s mapou v ruce Diga ptala zda jsou ve vesnici a říkala její název, Dig nám opakoval, že jsou ve vesnici a říkal nějaký jiný název nebo aspoň jsme mu pořád rozuměli první písmeno jiné než mělo být. To byl celý zádrhel s vysílačkou.

Hnk.

Chtěli jsme se podívat na Roztocký vodní mlýn. Od Roztok nás dělila u jen cesta z kopce po okrese připomínající svou kvalitou spíš tankodrom a následně jízda do Roztok umístěných na protějším kopci. Tam na návsi jsme se z cedule dozvěděli, že mlýn má mít otevřeno až od května, zatímco někde na internetu bylo, že je otevřen celoročně.

Na naléhání Janky jsme se ale na něj přeci jen jeli alespoň podívat.

A vida, jak to tak bývá, šarmem našich děvčat a rozhodností nás chlapců nás pustili dovnitř. I se zasvěceným výkladem syna posledního mlynáře. Vkt.

Barevnými kraslicemi a čepýřící se pomlázkou končí tato velikonoční stránka číslo 7.

Šarm a nebojácnost děvčat byly tím hlavním důvodem, řekl bych.

Plš.

Pravda, zpočátku jsem se bál, že to bude něco jako slavné hasičské muzeum (viz zpráva Narozneniny 2006), ale moje obavy byly rychle rozptýleny. Tedy částečně. Trochu mě zklamala imitace vodního kola, které bylo poháněno uzavřeným okruhem vody čerpané elektrickým čerpadlem, zarazil mě ale především závěr s modelem mlýna, který jakoby z oka vypadl modelu hasičské zbrojnice. Přes tyto nedostatky to ale byla návštěva více než zajímavá a určitě si zaslouží doporučení.

Vkt.

Poslednímu z rodu mlynářů jsme každý vhodili do kasičky pár grošů na opravu mlýna a ještě zakoupili pohledy na které nám hrdý majitel pamětihodnosti orazil památeční razítka.

Hnk.

Od mlýna jsme se vydali na oběd. Vždyť už také bylo hodně hodin. Určitě po jedné odpoledne. Vhodnou obědovnu jsme našli v nedalekém Jesenném. Restaurace a penzion Cassiopea měla honosný název, uvnitř se ale proti očekávání skrývala celkem obyčejná hospoda. S celkem obyčejným výběrem jídel a celkem obyčejnými cenami. To rozhodlo.

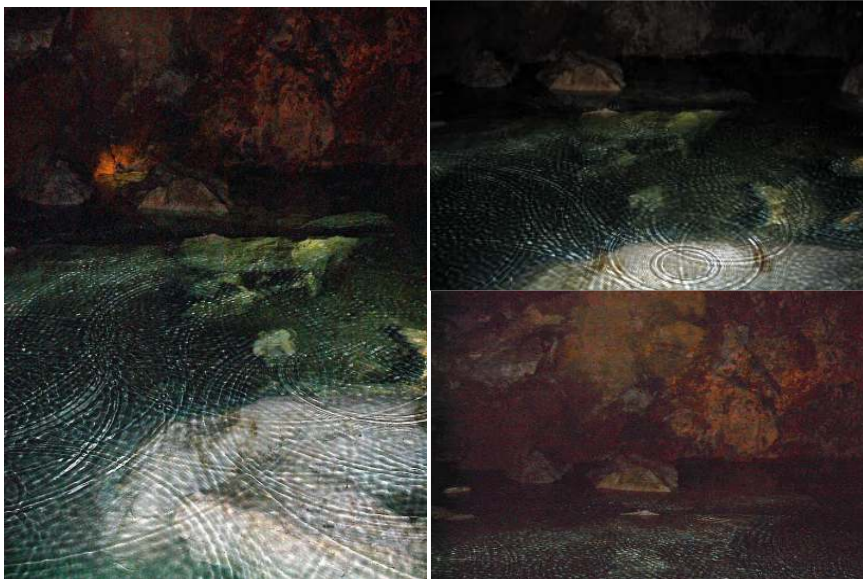
Oběd byl dobrý, zejména Tatrančina maxi-palačinka vypadala lákavě. Pivo bylo také dobré, takže ani nebylo na co si stěžovat. Dig by se mnou sice možná nesouhlasil, dvě jím vybraná jídla totiž už neměli, možná by se nad mým konstatováním mohl i zlobit, ale to by bylo asi tak všechno, co by mohl dělat... Vkt.

Ale ne, to mě nijak nerozhodilo. Pokaždé se najde někdo, kdo se treťí do nefungující části jídeláku. Tentokrát jsem to byl já... Dig.

Museli jsme jet, abychom vůbec stihli další atrakci, nějaké jeskyně. Podle číšníka to už mělo být jenom z kopce a proto nás všechny mátló, že jsme jeli pořád do kopce. Z kopce jsme jeli vlastně až přímo v Bozkově. Zato ale z prudkého a krátkého přímo ke vstupu od jeskyně. Vkt.

A velkým fofrem, neboť jsme věděli, že ve 4 zavírají a bylo 15.40. Se skupinovou slevou jsme neprospěšili, ale prohlídka začíná za 5 minut. Tak ještě honem vybrat nějaké pohledy, někteří ve fofru navštívit WC, uvázat oře a hurá do jeskyně. Jnk.

V pokladně měli k zakoupení cykloznámku, což je nějaká novinka se kterou jsme se zatím nesetkali. Vypadá trochu jako vojenská známka, je tam malá fotočka konkrétní zajímavosti a z druhé strany označení cykloznámky s číslem. Plašan pak někde vyčetl, že se dají sbírat a snad se na ně dají vyhrát i nějaké ceny. Uvidíme. Možná je začnu pomalinku na výpravách pořizovat. Dřív Jarka kupovala turistické známky (dřevěná kolečka) tak jí teď zastoupím a budu kupovat cyklistické známky. Hnk.

Bozkovské dolomitové jeskyně. Jediné dolomitové jeskyně v Čechách. Prohlídka byla asi za deset minut, takže jsme se ani nestacili pořádně rozkoukat a už jsme šli. V doprovodu blondaté slečny průvodkyně, kterou si tam Dig nějak dobíral. Pěkné. Oboje. Jeskyně i průvodkyně.

Po skončení prohlídky jsme si už venku všimli, že věž zdejšího kostela měla dneska, zcela mimořádně otevřeno z důvodu Velikonočních svátků a to do 16-ti hodin, což bylo podle našich hodinek asi před patnácti minutami. Ke kostelu jsme ale přesto jeli. Opravdu měli zavřeno. Vkt.

Tak to zkusíme, když máme dneska takové štěstí, děda nás pustil do mlejna, jeskyně jen tak tak před zavíračkou, tedy to určitě nějak půjde i tady. To by nebylo, aby nebylo. Jnk.

Ano. A jak jsem se již zmiňoval o rozhodných chlapcích, nezastavilo nás to. Plašan šel zkusit štěstí a to přímo k faráři. Vyšlo to. Půjčil nám klíče a ať prý potom zhasnem a zamknem. Vkt.

Mimochodem to ani nebylo tak těžké, zazvonil jsem, vybafl na mě chlap, já ho poprosil, strčil mi klíče do ruky a už jsem upaloval zpátky. Odvážným holt štěstí přeje aneb líná huba, holé neštěstí. Plš.

Ještě jsme byli svědky drobného karambolu jedné kolemjedoucí cyklistky, která najela na kanál, přeletěla řídítka až na zem a řídítka i s celým kolem vzápětí přeletěla ji. Naštěstí se ale s kolem nic nestalo. Jo a s ní také ne.

Vylezli jsme tedy po schodech nahoru na věž, pěkně okolo třech zvonů. Ani nás nepřekvapilo, že se tam Tatranka zasekla. A zatímco jsme my obdivovali výhled do krajiny a fotili všechno možné, Tatranka obdivovala zvony a vyplácala na ně snad celou paměťovou kartu 😊. Snad se alespoň na chvíli šla podívat na vyhlídku.

Byl jsem upozorněn, abych zaznamenal důležitou informaci o počtu schodů na věž. Takže: 116. Vkt.

Ří ten krásný výhled shora z ptáčí perspektivy.

Jnk.

A už jsme jeli domů. Tedy do hotelu. Nebylo to ale ještě tak jednoduché. Nejdřív jsme totiž jeli dolů z kopce. To tak složité nebylo, naopak jsme si to mohli vychutnat, protože to byl sjezd dlouhý. Škoda jen, že jsem jel zase za holkama takže jsem musel co chvíli brzdit.

Barevnými kraslicemi a čepýčící se pomlázkou končí tato velikonoční stránka číslo 12.

Potom ale následovala jízda nahoru, podobných parametrů jako sjezd s tím drobným rozdílem... Jel jsem jako poslední s Hankou, za neustálého vrzání mého kola, vrzání, které se od rána zřetelně zhoršilo. Na vrcholu kopce jsme si chvilku oddychli. Vkt.

Na kládách se leželo pěkně, jen jsem si říkal, že mě něco tlačí pod levou lopatkou a když jsem se konečně zvednul, tak jsem zjistil, že tam byla cihla. Plš.

Od Jany jsme dostali na výběr dvě možnosti další cesty. Buď hned dolů k řece a potom už jen po jejím břehu s rizikem hustší automobilové dopravy nebo ještě dál po hřebenu, kde ovšem hrozí zase nějaké kopce. Vybrali jsme si druhou možnost.

A kopec nám v cestě skutečně stál. Dokonce v obci Příkrý, pojmenované zřejmě po onom kopci. Příkrý totiž skutečně byl.

Po jeho zdolání nás ale čekal zase báječný úsek z kopce, kde jsem jel něco okolo šedesátky. Někde se zdržela Hanka, tak jsem na ní počkal,

ostatní zatím zmizeli. Nechali jsme předjet Felicii, přeci jen - auto. To jsme si ale s Hankou naběhli. Řidič se snad učil jezdit nebo co, museli jsme brzdit, abychom to do něj nenapálili. Ach jo. A za neustálého brždění jsme vjeli do Benešova u Semil. V serpentíně na mě Plašan volal abych brzdil, zřejmě proto, že jelo v protisměru auto. Ale já jsem stejně brzdit musel. Už jsem jel přes padesát. V obci...

Dostali jsme se na silnici u řeky, teď to už bude hračka, už žádný kopec. Jenom jsme se zastavili u známého dřevěného zastřešeného mostu. Věšadlový most s Ondřejovými kříži zpevňujícími stěny. Teď to vypadá, že tomu rozumím. Měl bych, studoval jsem to. Jenže čas... Takhle jsem si pomocť knihou (Kohout J., Tobek A., Tesařství - tradice z pohledu dneška, Grada Publishing, Praha 1996, 256 s.). Vkt.

Na mostě jsme trochu machrovali a snažili se udělat společně foto kdy jsme na mostě všichni a v sedlech kol. No, měli jsme co dělat ale snad se to nakonec Jance povedlo a zachytila nás na paměťovo ukartičku všechny na správném místě a

v sedle. Po vyblejsknutí nastala snad ještě těžší situace než při řazení do lajnny a to postupné vyprošťování a neupadnutí. I to se nám nakonec bez úhony povedlo.

Hnk.

Nyní nám zbývalo už jen několik kilometrů do hotelu. To je asi vše. Já jsem totiž šel krátce po večeri spát, zatímco ostatní se ještě společensky bavili.

Vkt.

Vlastně nás bavila Hanka se Štovičkem, respektive jeho knihou, především kapitola o úrazech jednotlivých členů výpravy Skorpia III., hned bylo všem o něco líp. Jnk.

Mně v té chvíli bylo ještě fajn, Bohužel obrat nastal krátce po druhé hodině ráno a další zhruba dvě hodinky jsem trávil mezi WC a sedačkou před vstupem na toalety. Takhle zle mi dlouho nebylo a já vážně zvažovala možnost nechat se ráno odvézt autem do Prahy a dokurýrovat se doma.

Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Horní Sytová	57	297	44	14,6	10-17

Ráno 8.4. neděle

Neděle. Poslední den týdne byl poznamenán našim odjezdem do Prahy. Ráno jsme se ještě nasnídali, sbalili bágly, rozloučili jsme se, chvíli ještě trvalo, než jsme nasadili bágly, opravili co se opravit dalo a udělali několik dalších fotek.

Za stále silnějšího rámsu od mého kola jsme dojeli do Dolní Sytové, kde jsme přes most, viditelně lomený na jeho vrcholu, přejeli Jizeru a vydali se po stopách Standy, který tudy v pátek projížděl.

V jedné vesnici už Dig asi nevydržel ty zvuky linoucí se z mého kola a zajel k jednomu domku, u kterého se motalo pár lidí v dílně.

Poprosil je o pomoc, jestli nemají imbus č. 10. Hledali jej v dílně, hledali jej v autě, imbus ale nenašli. Duch šikovného českého národa se ale i tady projevil. Když vhodný klíč nebyl, tak si ho pán dílny prostě vyrobil. Nejdřív ten člověk zjistil, že to není imbus 10, ale 8. Potom vzal jeden ze svých šroubováků kovaných ze šestihranu, vzal brusku s řezným kotoučem a klíč byl na světě. S Digovou pomocí a pomocí dřevěné palice utáhl obě kliky. Doufali jsme, že je po problému. Několik šlápnutí do pedálu ale bohužel ukázalo, že tomu tak není, řahtání se ozývalo dál. Bylo jasné, že původcem nejsou kliky, ale střed.

O několik desítek metrů dál zkusil Dig ještě poslední pokus. Nalil na střed z obou stran olej, doufaje, že se dostane dovnitř. Nepomohlo ale ani to, takže jsem vrzal dál.

Na vrcholu kopce nad Mříčnou jsme se kromě obvyklého doplňování energie zabývali také nastavením počítače Janky, nevěděli jsme jaký rozměr kola nastavit.
Vkt.

Je prima mít tacháč, který ukazuje aktuální rychlost, ale když nepočítá kilometry, není to úplně ono. Funkce „auto“ nebyla v provozu. Ovšem všeměl Dig si s tím hravě poradit.

Během další cesty, tentokrát s cílem "Oběd" v Lomnici nad Popelkou se staly jen dvě zaznamenaní hodné události. Nejdřív se v Košťálově, po delší

a celkem příjemné jízdě po rovině nebo dokonce z kopce, Digovi rozbouralo koleno. Najednou sjel ze směru jízdy, vzal to na trávník a skoro spadnul na zem. My ostatní jsme zaparkovali své miláčky a zjišťovali co se děje. Pomocť jsme Digovi ale nijak nemohli, tak jsme alespoň trochu pomohli našim prázdným žaludkům.

Vkt.

K dokreslení situace se z Digova amplionu linulo zrovna jak na potvoru Kájovo: "To musím zvládnout sám, na to snad sílu mám...."

Jnk.

Při pauze se stala ještě jedna veselá historka. Jana mezi nás děvčata vznesla dotaz zda nemáme u sebe propriety potřebné při praštném období přibližně každý měsíc se opakující. Než jsme stihly odpovědět volal na ní Viktor, že má takové ty suché polystyrenové chlebíčky a že jí rád nějaké dá, má jich prý dost. V tu chvíli jsme všichni včetně kluků co zachytili téma rozhovoru vyhrkli směchy. Zvlášť při představě použití drobných jemných plátků trvanlivého pečiva. Chudák Viktor nevěděl která bije ale kupodivu se vůbec nezajímal proč se všichni tak smějeme.

Hnk.

Po krátkém odpočinku jsme pokračovali dál, tentokrát ovšem do kopce.

Pohromadě jsme se viděli zase až na jeho vrcholu. Do Lomnice už nezbyvalo mnoho. V posledním kopci, kdy jsem já jel poslední a Hanka kousek přede mnou, nás najednou předjíždělo nějaké tmavě červené auto a troubilo na nás.

To mě naštvalo. "Co troubí, debil jeden?", říkal jsem si pro sebe. "Copak nejedeme u kraje? Hanka sice úplně u kraje nejede, ale na to aby na nás kvůli tomu drze troubil to není. Zkrátka debil". Takové byly moje myšlenky v prvních sekundách. Vzpětí mi ale ta červená barva auta byla nějak povědomá a to jsem už byl jen krůček od procitnutí. "Vždyť to je Standa s Alenou...".

Na okraji Lomnice jsme byli místními navedeni na restauraci Babylon.

Šli jsme tam samozřejmě i se Standou a Alenou. Oběd byl dobrý, nejlepší bylo to moje zeleninové rizoto. Ostatní jídla jsem neměl. Oni to všechno snědli! No nic, musíme popojet... Vkt.

Rád bych připomněl tezi o změně stravovacích návyků, Viktoro... ☺ Dig.

Viktor se na dorážení raději hned po východu z restaurace vrhl na svůj makový závin. Byli jsme asi holt nějak víc žraví než čekal a tak musel sáhnout do svých skromných zásob. :-)

Hnk.

Z Lomnice jsme jeli po hlavní. Za Plouznicí na nás čekal krásný dlouhý sjezd, který byl po těch předchozích kopcích jako balzám. Projeli jsme nějakou Železnici, ve které jsme žádnou železnici neviděli a dostali se do Valdic, známých hlavně díky slavné věznici, zejména mezi galérkou. Vkt.

A to nejenom tou prazskou

Plí.

Já si ovšem nevšiml věznice, ale zajímavé budovy s vysokými sloupy. Zjistilo se, že to je tzv. Valdštejnská lodžie. Polorozpadlé, nicméně zajímavé a hezké. Pochopitelně jsme se vnutili na prohlídku. Za 20,- Kč.

Památkově chráněnou Lipovou alejí jsme se dostali do Jičína, kterým jsme ale jen projeli. Ostatní jeli nějak rychle, skoro se nám s Hankou ztratili.

Z Jičína jsme se dostali po malé okresce, která vedla okolo sběrných surovin s různými nesmysly a dvěma rozčilenými psy

až pod prudký kopec Veliš. Už delší dobu se mi k vrzání středu přidával i další zvuk, tentokrát kovový zvuk od předního kola. Vyjel jsem nahoru a ještě seběhl dolů za Hankou trochu pomoci. Vkt.

Barevnými kraslicemi a čepýřící se pomlázkou končí tato velikonoční stránka číslo 21.

Trochu? Vždyť jsi za mnou seběhl dobrých 200 metrů a pak jsi mě v poklusu vytlačil až nahoru !!!
Hnk.

Dig zatím opravil Jance kolo a mě opravil přední brzdu, která byla příčinou těch divných zvuků.
Vkt.

Můj stříbrňák si vymyslel, že nebude přehazovat na předním tácu a pak už ani na zadním, tak jsem musela do kopce ve stoje na nepřilíš stoupací převody a ten kopec byl zatraceně dlouhý. Na poslední zatáčku si to přehazovačka přece jen rozmyslela a dala se o kolečko přesvědčit, ale to už se blížila závěrečná rovinka. A tak Dig jako mistr Hanuš sáhl do stroje šroubovákem polechtal stříbrňáka a přehazovačka od té doby ochotně přehazuje, jak za mlada.

Holky ještě chtěly vrchol. Tedy podívat se na vrchol... Vkt.

No jasně, když už jsme skoro tam, nehledě k tomu, že chci vyzkoušet přehazovačku i do kopečka.

... na zříceninu, která se rozkládá na dvou skalách.

Tatranka jako jediná vylezla na jinou skálu než všichni ostatní a lezla až na její drolicí se kraj. Dig to komentoval slovy: "Ty vole Tatroš, spadne mi tam můj foťák". Co dodat...
Vkt.

Ty vole, Viktore, dyť měla můj foťák v ruce. Copak Tatrošu, tu by dole posbírali havrani a nějak ji už do toho černého pytle nasypali. Ale foťák by se rozbil... ☺

Dig.

Nahoře byl vítr a bylo to vysoko, takže jsme se tam moc dlouho nezdržovali. Ona i cesta dolů, po příkré, prašné cestě, nebyla tak jednoduchá. Sjeli jsme do Bukvice a dál až do Libáně. A co dál? Pořád to samé. Šlapání, šlapání a šlapání.

Jeli jsme přes Psinice a Křenice až do Rožďalovic, kde jsme měli zajištěné ubytování. Cestou jsme jeli krásným listnatým lesem, který vypadá úplně jinak, než ty smrkové továrny na dřevo. Kousek za lesem, pod kopcem, jsme navíc vjeli do Středočeského kraje. Už jsme byli skoro doma. Vkt.

Já už doma jsem, vždyť jsem Středočech.

Plš.

V Rožďalovicích jsme projeli kolem domova důchodců a s určitými obavami sjeli kopec pod kostel.

Vkt.

Dig zrovna rozvíjel teorii, že je něco asi špatně, že už jsme tu a za světla.

Jnk.

Tam Jana zavolala na ubytovnu aby nás navedli. Ouha. Vludila se chybička. Ubytovna totiž nebyla v Rožďalovicích, ale v Kopidlnu, které jsme šikovně objeli a už byli s ním. Firma, která vlastní ubytovnu sice sídlí

v Rožďalovicích, ubytovna sama je ale v tom Kopidlně. No koho to mohlo napadnout? Rejpal by mohl říci, že Janu, ale ani mě!!! by to nenapadlo ☺.

Nějaká dobrá duše, usměvavý místní mladík, nám poradila, kudy se do toho Kopidlna můžeme nejlépe dostat. Tou samou cestou zpátky a před Sinicemi doprava. Hmmm...

O kus dál, právě u těch hranic dvou krajů, nás dojeli majitelé ubytovny. Už do telefonu říkali, že nám pojedou naproti. První informace, kterou jsme se od nich dozvěděli byla ta, že jedeme špatně, tedy zbytečně dlouhou cestou. Někdo nám dobře poradil...

Vkt.

A už jsem zase doma nebyl. ☺

Plk.

No, jeli jsme. Zpátky lesem, zahrnout, projet oblakem kouře od páleného listí nějakého zemědělece-ekologa a zase nahoru. Jen co nám přes cestu přeběhla srnka, tak Dig zjistil, že nemůže, takže se s pomocí Hanky ládoval nějakou energií. Já jsem se zatím snažil nenápadně zezadu přiblížit k Janě, Jance a Tatrance, které měly takovou malou dámskou jízdu. Zabírají celou silnici probíraly nějaké ženské věci. Jenže s tím vrzáním středu se člověk moc tiše přiblížit nemohl. Škoda. Příště.

Do Kopidlna zbýval už jen kousek, s neosvětleným traktorem v zádech, později s osvětleným smrdícím traktorem vepředu. V obci jsme se nijak nezdržovali, ubytovnu našla Jana hned. Zvenku vypadala strašně, vnitřek nás ale všechny příjemně překvapil. A kde jsem spal? Co myslíte? Chvilí to vypadalo, že budu zase spát s Janou a Tatrancem, tentokrát přišla s tím báječným nápadem Jana. A jako to dopadlo? Ano, zase nic. Tentokrát jsem spal ve dvoulůžku sám.

Večer ještě organizoval Plašan s Jankou malé mecheche

a šlo se do hajan.

Barevnými kraslicemi a čepýřící se pomlázkou končí tato velikonoční stránka číslo 25.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Kopidlno	58,5	368	72	16,2	7 - 14

Ráno 9.4. pondělí

Snídaně na Velikonoční pondělí byla plná sladkostí. Dva různí beránci, makovec od Hanky a můj zbytek bochánku. Ano zbytek, protože jsem většinu snědl sám.

Beránci byli jízdou v báglech trochu opotřebovaní, ba co dím, pěkně rozdrobení, ale o to víc nám chutnali. Mňam.

Odjezd z ubytovny proběhl bez komplikací, zdržela nás jen jedna povinnost, na kterou se holky těšily určitě celý rok. A ještě jsme dostali různá čokoládová vejce. Mně se jelo celkem dobře, jak se jelo holkám nevím, já jsem pomlázkou přes zadek nedostal.

Jeli jsme zase do nechvalně známých Rožďalovic, tentokrát po té správnější, kratší silnici. Cestou jsme opět jeli lesem, který byl ještě daleko hezčí než ten včerejší. Listnatý les s bohatým bylinným patrem, který byl tvořen kobercem bílých, žlutých a modrých kyttek. Náhle.

V Rožďalovicích jsme projeli okolo dvou pštrosů a svlékli se z bund a v mém případě i ze zimních rukavic. Těsně za obcí se nám stala drobná navigační nebo možná spíš komunikační nehoda. Dostali jsme se do oblasti, kterou nepokrývají naše mapy. Nazbývalo než jet podle cedulí. Rožďalovicemi jsme projeli hladce, ale pak na jedné křižovatce se asi nevědělo kudy jet. Dig se jel podívat doprava na druhou křižovatku, kam ukazuje cedule, zatímco my ostatní jsme pomalu pokračovali rovně. Vkt.

Obzvláště poté, co se nám zdálo, že Dig gestikuluje, nataženou paží, že máme pokračovat dál rovně. Asi nějaký těžší případ, říkala jsem si, nebo se jede podívat na ceduli zprava v protisměru. Hanka se zrovna rozjela, tak byla škoda jí brzdit. Spolu v jedné skupině ještě s Plašanem, Tatránkou, a Viktorem, taková pěkná rovinka. Však oni za chvíli dorazí. Ale nedorazili. Na kraji vesnice jsme přibrdili a ono dloouho nic. Hm, nějaké divné. Co vysílačka? Že mlčí? Všechno vylejt, Tatránka zkouší mobil. Na druhé straně Jana-no, my stojíme pořád na té křižovatce a čekáme na vás. Aha, tak hurá zpátky za navigátory. Ale projížďka to byla hezká, nějak ty kilometry musíme nahnat, ne ☺. Jnk.

Ani nás nenapadlo, že pokračuje. Dig se vrátil a něco řešil s Janou, tak jsem předpokládal, že jedeme správně. Ujeli jsme takhle několik set metrů, ohlédnul jsem se a ... Diga s Janou, kteří měli být za mnou jsem neviděl. Co to? Někáká závada? Jel jsem ale dál. Ani po chvíli se ale neobjevili. To bylo už divné. Napadlo mě sice, že bych na ostatní houknul sirénou, ale zase jsem nechtěl. Radši jsem chtěl zbytek dojet, což se mi ale moc nedařilo, vlastně jsem je dojel až u jedné vesnice, Žitovlice se jmenovala. Na jejím okraji jsme čekali. A zapnuli vysílačku. Už, už jsem za nimi vyjel, když se Dig ozval. Měli jsme se vrátit na tu křižovatku. Ach jo. A oni si tam klidně čekali. Nechápu jak se mohlo stát, že nás nechali ujet.

Vrátili jsme se tedy zpátky a společně potom pokračovali dál. Dojeli jsme takhle až do Doubravan, vesnice, do které jsme se mohli v klidu dostat z Žitovic a ne si zajíždět 3,5 km zpátky. Proč jsme si ověřili, že Plašanův nápad, jet dál byl správný? Cestou zpět na křižovatku jsme totiž míjeli jednoho cyklistu na silničním kole. Se stejným cyklistou jsme se střetli i na křižovatce v Doubravanech. Co si o nás asi v tu chvíli myslel...

Další úsek cesty byl poznamenán silným větrem, který nás neustále brzdil. Dojeli jsme takhle až do Seletic. Protože jsem jel zase jako poslední, tak nevím co se přesně stalo. Jen jsem viděl Diga s Plašanem, jak vedou nějakého podnapilého člověka, který mi připomínal sociologa a ekologa Prof. Kellera. Prý spadnul na zem a na hlavu, tak ho radši odvedli domů.

Pro Janu to alespoň byla vzácná příležitost se svést na Digově kole, chtěla ho Digovi přiblížit. A Janka zase vyzkoušela kolo Plašana. Vkt.

Nakonec to byl jenom místní vedoucí fotbalového družstva a zaměstnanec Škodovky. Navíc tam už jeden předtím ležel v příkopě, kdy mu po obličejí běhalo štěně a když jsem se ho zeptal, jestli je vše v pořádku, tak se zasklebil a řekl, že jo. Hmm, divná vesnice. Plš.

Čekal jsem nějaké velké přivítání a zdržení s velkou výslužkou, ale nestalo se. Kluci nechali šťastlivce na lavičce před domem a šli pryč, takže jsme v klidu mohli jet dál. Vkt.

Pár slov k tomu, jak se vodí a zejména předávají opilci: Zvednout opilce ze země a přesvědčit ho, že má jít nebývá velký problém. Takový opilec zpravidla souhlasí se vším a je mu většinou všechno jedno. Potíž bývá z něj vypáčit bydliště, nebo momentální cíl jeho cesty. Ale i to se v drtivé většině případů povede. Nejhorší bývá předání. Pokud se zdaří předat opilce kamarádům, je vyhráno. To ale bývá málo pravděpodobné. Daleko častěji je na konci strastiplné cesty ženská. Maminka, milenka, manželka. Můžete si být jisti, že dle mínění každé z nich můžete za opilcův stav právě vy. Přesněji ten, kdo postiženého měl poslední v ruce. A protože ženský fungují podle naprosto nepochopitelně napsaného programu, nechápou, že komunikace s opilcem není možná a tak nadávají, hartuší, slibují odchod k mamince či rozvod. A když vidí, že se jejich hlasitý monolog májí účinkem, napřou svou pozornost jinam. A v tom okamžiku tam stojíte vy. Unaven a zplaven předešlým výkonem neschopen okamžitě reagovat a tupě zírající jak najednou můžete i za kolosální neúspěch při těžbě uhlí na Pobřeží Slonoviny. Proto se vyvinula tradice „neznámého dárce“. To se opilec posadí na lavičku u dveří (ve městě opře o dveře v příslušném patře paneláku či činžáku), zaklepe se (zazvoní se) a urychleně se vzdálí... Máte tím jistotu, že opilec (v některých případech podnapilý kamarád) je v relativním bezpečí a že jste pro jeho základní záchranu udělali vše.

Tolik k dopravě opilců, děkuji za pozornost.

Dig.

Takže my jsme byli taková doručovací pošta opilců, to je dobrý, to zkusím navrhnout výš. ☺ Plš.

Po hlavní silnici jsme jeli lesem, s jednou krátkou žrací přestávkou dojeli až do Loučené, která byla zvolena jako to místo, kde zaplníme své hladové žaludky nějakým dobrým obědem.

Výběr pohostinství ovšem nebyl nejšťastnější. Přinesený jídelní lístek totiž nesliboval mnoho možností. Vlastně nám v něm bylo nabízeno asi jenom 5 jídel a dvě polévky. Objednali jsme si tedy. Někteří polévku a potom kuřecí špíz a roládu s brambory a bramborovou kaší. To by nebylo zase tak důležité, kdyby bylo vše jak má. Jenže nebylo.

První problém, který nás ještě netrkal bylo to, že Tatrance přinesl mátový čaj místo zeleného, i když jí chvílku předtím ujišťoval, že zelený čaj má. No, máta je také zelená...
Vkt.

Další error byl, že mátový čaj lehce zaměnili s ovocným a tak skončil u mě. Neva, vyměníme si to, asi hra na schovávanou.
Jnk.

Další komplikací bylo jeho oznámení, že bramborová kaše není, jen brambory. Zvláštní. Vařit neumím, ale kaši bych z brambor udělat snad zvládl. Ale nikomu to ani nevadilo, brambory jsou také dobré a skromný žaludek hladového cyklisty snese leccos.

Jenže problémům nebyl konec. Po delším čase konečně přinesl zájemcům polévky. Jiné, než chtěli. Odůvodnil to tím, že nám prý dal omylem jiný, už neplatný jídelní lístek. No, co jsme mohli dělat.
Vkt.

To bylo vážně komické, přihasil si to číšník, řka: „Jo, dal jsem vám omylem jiný jídelní lístek, ty polévky jsou s drobením, nevdá to, že ne.“ Hm, jiný kraj, jiný mrav.
Jnk.

A na závěr nám přinesl jídlo, které našťastí nevypadalo nejhůř. To moje se ovšem někde zatoulalo, asi šlo na procházku, protože jsem na něj musel čekat nejdéle, takže ostatní už jedli. Poslední komplikace bylo jídlo samotné. Tatrance její špíz totiž nejel. Vůbec. Párkrát do toho dloubla a nechala toho. Chápu, když to nejde, tak to nejde. Ale bylo mi líto to nechávat, protože já jsem měl to samé a docela mi to chutnalo. Takže jsem si vzal ještě její porci a zpronevěřil se tak svému pátečnímu předsevzetí. Snad mi to ale ostatní odpustili.

K obědu ale musím mít ještě jednu poznámku. Plašan překvapil. Nejdřív se mu pořád něco nedařilo, protože se netrefil sáčkem s cukrem do hrnečku čaje, potom čaj vylil a bylo toho víc, jen jsem to zapomněl. Víc mě ale překvapil tím, že se z něj stala taky popelnice. Já jsem myslel, že tady v téhle grupě tu funkci mám já, ale Plašan najednou začal dojíždět také. Tak jsem zvědav na příští výpravu...
Vkt.

Já ti dám popelnici, prosíš mi jen chutnalo...

Plš.

To bylo k obědu už dost ne? Já vím. Ukončím to tedy tím, že Tatranka nezaplatila svůj zelený/mátový čaj. Ne že by byla tak nízkých mravů, ale nikdo to po ní nechtěl. A proč se vnucovat, když jí tak naštváli s jídlem?
Vkt.

Ále rážovka uměl dobrou, vid' Jani, mnohem lepší, než ten příšerný čaj. Jnk.

Z Loučeně se chvíli jelo nádherně. Jeli jsme přes třicet km/h a měli jsme pocit, že takhle budeme v Praze coby dup. Naše nadšení pro jízdu ale znatelně pokleslo s přibývajícím silným větrem ze strany, později dokonce proti. To už se naše rychlost snížila tak na polovinu.

A tento vítr nás doprovázel až za Milovice. Tam jsme se krátce zastavili u benzinové pumpy, kde jsem zachránil život Jance. To já rád. Ale medaili za statečnost od prezidenta za to asi nedostanu. No dali byste takovou medaili někomu, kdo jenom pustil dívku na pánský záchod?
Vkt.

To bylo o fous, jinak byla pode mnou loužička. Už jsem okukovala stromečky na šikmém břehu, ale tam zmizel Dig. Ještě, že Viktor byl jako hlídač v dosahu. Jnk.

Hanka se domluvila s Helenou, že na nás počká na náměstí v Lysé nad Labem. Tak jsme tam hned jeli. Vkt.

Helena s námi pochopitelně nevyjela. Ale ocitli jsme se v jejím akčním rádiu kolem sídla jejich rodičů, kudy chceme projet, a tak jsme usoudili, že nás navede sama nejlépe. Je takřkajíc místní... Dig.

Na náměstí jsme se našli a přes les tak jeli dál společně. V jednu chvíli jsme se ztratili, protože Helena nevěděla přesně kde jsme a kam máme jet, ale vzápětí jsme se zase našli. Vkt.

U jedné lesní křižovatky někteří dokonce zkoušeli, kolik se vejde kol na metr čtvereční, to když Plašan přibrzdil, Helena se zrovna dívala vlevo, neubrzdila a hned v zápětí do nich obou naboural ještě někdo zezadu. Takové domino, ale naštěstí bez následků. Jnk.

Dovolím si text jako přímý účastník malinko poopravit. Helena přibrzdila, Plašan se díval vlevo a já byla ta třetí co mírně najela na Plašana. Nic staršného jen mírné tukuť.

Hnk.

Najednou jsme se vyloupli v civilizaci. Sice mě neznámé, ale vesnice to byla. Helena nás ještě protáhla po okraji lesa a byli jsme v Novém Vestci, domovině jejím a jejich a jejich a Hančinyh rodičů. Zdrželi jsme se tam jen krátce a pokračovali dál do Prahy. Netrvalo dlouho a byli jsme ve Staré Boleslavi, kde měřila městská Policie mobilním radarem na stativu rychlost aut (tedy ono to vypadalo spíš jako fotoaparát, ale že by si jenom fotili auta?). Městem jsme projeli rychle, nebyl důvod se tam zdržovat. Zdrželi jsme se až v Zápech, zastavili jsme tam totiž v hospodě na jedno. Jednu. Kofolu.

Jak kdo. Holky si daly ještě nějaké dobrotky a k tomu nám ještě přinesli zadarmo čerstvé domácí koláčky. Mňam.

Zbývající cesta už nebyla moc zajímavá. Udělali jsme si krátkou terénní vložku jízdu po stezce plné děr a bordelu včetně skla, v Radonicích

se s námi potom rozloučil Plašan s Jankou. Škoda, zase nebudou mít celou výpravu ☺.

Do Satalic jsme přijeli nezvykle ze strany, ani vlastně nevím proč. Bud' jsem si nevšiml nějaké uzavírky a objíždky nebo se Digovi nechtělo jet obvyklou jednosměrnou... v protisměru. To bych chápal. Vkt.

Ano, B je správně. Byl jsem totiž loni svědkem toho, jak tam stáli městští strážci pořádku a hned na místě to tam od protijedoucích cyklistů vybírali. A protože jsem lakomec, tak NEDÁM! Proto ta objížďka.

Ještě zajímavost: teď týden po dojezdu, kdy se píše tahle zpráva, je to tam už dopravně vyřešené. Cyklisti tam mají namalovaný svůj protisměrný pruh a už se tudy může. Že by zvitčel rozum nad pitomostí místních domkářů? Dig.

Ze Satalic to už nebylo daleko do Kyji a to jsme už byli dávno v Praze, takže cestu na Vinohrady přes Spojovací, kolem Židovských Pecí, přes Parukárku a Olšanské náměstí nemusím popisovat.

Bylo to moc fajn. Celé Velikonoce 2007.

Vkt.

Taky se mi to moc líbilo, už bych jela zas.

Jnk.

Báječné Velikonoce, už aby tu byla další výprava.

Plš.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	52	458	90	16,5	10 - 15

Celková technická data:

Účast

devět velikonočních...: Tatránka, Dig, Viktor, Hanka, Jana, Plašan, Janka, a Standa s Alenou

Oficiálně přiznaná
kilometráž

205 km

Příště

Narozeniny

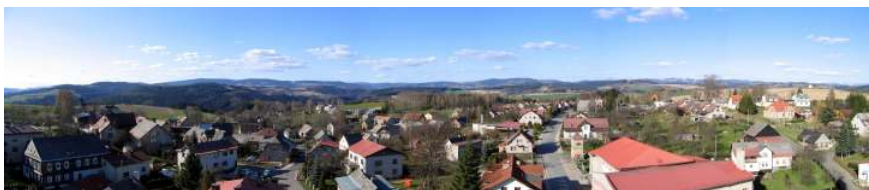
Trasa výpravy

Praha Vinohrady	Lomnice n. Popelkou	Kopidlno
Horní Sytová	Ploužnice	Loučeň
Roztoky u Semil	Valdice	Vanovice
Bozkov	Jičín	Milovice
Příkrý	Pševes	Lysá n. L.
Bystrá n. Jiz.	Ledkov	N. Vestec
Dol. Sytová	Křešice	St. Boleslav
Horní Sytová	Hasina	Zápy
Peřimov	Rožďalovice	Satanice
Košťálov	Hasina	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (*Ttr*), *Dig* (*Dig*), **Viktor** (*Vkt*), Hanka (*Hnk*), **Janka** (*Jnk*), *Plašan* (*Plš*), **Tomáš** (*Tom*), *Xava* (*Hov*), *Vladimír* (*Vld*) *Michal* (*Mch*) *Jan VI.* (*Škp*), *Jan VII.* (*VII*), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

© Hell's Tour_{club} 2007
Dig & Hnk & Plš & Jnk
& Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz